

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. De altaribus Catholicae Ecclesiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

VIII. *Caluinistarum in hoc Actu irreligiositas, & Catholicorum in eodem deuotio.*

IX. *Cœna Caluinistarum Peripatetica, & de nonorum Euangelicorum diuersitate.*

X. *De benedictione qua in Eucharistia adhibetur.*

I. **Q**uemadmodum diuini huius Mysterij simicam vel Mimicam quandam imitationem vetus ille cercopithecus, diabolus, inter ipsos Idololatrias introduxit, sicut non sine admiratione Lectoris recenset Iesuita Acolta, qui cum Indiæ populis diu est conuersatus: ita idem fecit inter hæreticos, cuiuscunque sint sectæ, qui insignis illius actionis Saluatoris nostri, qua Corporis sui manducationem instituit, commemorationem celebrant noua forma, nouo modo, perinde vt tota illorum fides est Noua. Quanquam nouam forte eam non sine iniuria dixeris, vt quæ antiquis hæreticis sic superinstructa. Sed eam videamus duntaxat, quæ Caluinistarum est in Gallia. *Horum mos est, quater celebrare Cœnam in anno, quamuis Caluinus dixerit, nunquam debere congregari Ecclesiam sine precibus & communicatione Cœna: & Beza, secundus eorum Pontifex scripserit, hoc sine institutam esse Cœnam Domini, vt continue ea reficiamur. Quæ igitur causa est, ait ad illum Schlussemburgius Lutheranus, miserime Cyclops cum Ecclesia tua, cur contra Dei præceptum, quater in anno celebrandam eam instituas? In Ecclesia Lutherana quotidie habetur Communio, in Ecclesia Catholica singulis diebus & singulis horis matutinis, per omnem terram habitabilem, qua cognitum est Iesu Christi nomen. At isti non nisi quater in anno Cœnam suam celebrare possunt, idque non raro sine aliquo præcedente ieiunio, sine mortificatione, & à mundanis negocijs cessatione: quin & vt supra monui, ientaculo sumto nonnunquam ad eam accedunt. Sed iam de modo, quo eam sumunt, videamus.*

II. Initio ad concionem pro more accedunt, locus ornatus instructus est ordinario, nec quidquam præter naturalem simplicitatem habet. Sciendum erat Ministris Saluatorem nostrum, quum Cœnam institueret, voluisse vt stratum esset locus, id est tapetibus exornatus, quemadmodum apud Lucã vox Græca *ἐστρωμένον* ostendit, quam ipsorum interpretes loco, *tapetibus instructum*, vulgata *stratum* reddiderunt. Hoc est illud cœnaculum instructum paratumque, quod *primam Christianorum Ecclesiam*

vocat Proclus. Immo ipse Dominus, vt Rabbini nonnulli affirmant, veste sacra, quam ipsi appellant Taleth, indutus fuit. Finita concione, Minister de cathedra descendit, & ante mensam mapainstratam consistit. Et hic omnis est ornatus quem adhibent: hæc eorum altaria. *Mensam habent ubi comedant, & non Altaria ubi consecrent*, dicebat de eorum similibus D. Augustinus. Philadelphenses hortatur S. Iguatius, *vt Altaria habeant, quæ venerabilia, diuina & sancta* S. Dionysius appellat. *Hoc altare tremendum & admiratione dignum*, inquit. D. Chryostomus, *ob sacrificium quod illi imponitur; petra est, sed petra sancta, propterea quod recipit Corpus Domini.* Et Optatus, *Altaria sedes appellat Iesu Christi.* Vfus horum Altarium non erat tantum, vt Sectarij affirmant, deuotiones Christianorum & oblationes recipere, sed etiam sacrificia Deo offerre, vt videre est apud S. Dionysium. S. Cyprianum. *Sacerdotes sanctæ Ecclesiæ, ait D. Clemens, Hostiam incruentam super altaribus Domini offerunt. Quum vela videris retrahi* (agnosce consuetudinem, quam hodie nos obseruamus in locis, vbi altaria sunt velo circumdata) *tunc superne* (inquit D. Chryostomus) *cælum aperiri cogita, & angelos descendere. Indigni sunt oculi peccatoris qui videant hæc mysteria, & aures quæ audiant.*

III. Quam adhuc esset Ecclesia huc illuc errans, portatilia erant Altaria, impositum habentia lapidem consecratum: sed postquam victoriæ eam fixam & immobilem constituerunt, è lapidibus extracta fuere Altaria. Itaq; illis in locis, vbi tuto sedere figere potuerunt præsci Christiani, Altaria fundauerunt, quæ in hunc vsq; diem in veteribus templis nostris existat. Et Christiani, qui Indias frequentarunt, quas olim D. Thomæ prædicatio peragravit, Altaria Christiana cum reliquijs quibusdam Imaginis Virginis in speluncis inuenerunt. Annon videtis S. Marrialem ad Burdegalenses nostros scripsisse, *se Aram Deo Israelis, & Martyri ipsius S. Stephano dedicasse?* Ea ara in ciuitate Lemouicum, vbi Apostolus iste Aquitanix quiescit, conspicitur, ædificata à Principe Stephano, quem ad Christianismum ipse conuerterat, ante eam noctes diesq; ardent septem candelæ, iuxta antiquam istam foundationem in Parlamento nostro & disceptatâ & confirmatam. Itaque primorum illorum Christianorum prima cura erat, Altaria Deo ædificare, quæ nuperi isti Christiani destruxerunt: aut si quando ingruerent persecutiones, ligneas aras habebant, quas honore & veneratione afficiebant. Probationem huius rei

apud ipsos vestros Auctores Centuriatores Magdeburgenfes, quærite, istic videbitis, ipsos veritatis, quæ in omni antiquitate repetitur, vi inviolabili, quam abolere non potuerunt, adactos, Altarium structuram consecrationemque ad illa ipsa sæcula referre, quibus Discipulorum Apostolorum poterat adhuc vox exaudiri. Quod si hi Lutherani Historiographi suspecti sunt vobis, Ministrum Burgonium Calvinianum adite, in historia Ecclesiastica edita Anno MDLXIII. Primogenitus ille Ecclesie Constantinus Magnus, etiam nondum penitus sub iugum missis paganismo Ecclesias habuit, & portatiles quidem quoties iter faceret, aut castra alicubi metaretur. Melius adhuc Talebotus, celebris ille Anglia Dux militum Francie olim & Vasconia terror, qui nunquam in aliquo loco, ubi diutius commoraturus esset, statina habuit quin sacellum de lapidibus extruendum continuo curaret, ut in ipsis castris sacrum fieret. Et illius quidem adhuc hodieque ruinae conspiciuntur, quod in campo illo ædificavit, ubi una cum vita victoriam amisit, nimirum nobili illo prælio ad Castillonum, quo recuperata est Aquitania & in perpetuum Francie unita, Nunc ad Reformatos nostros revertamur.

IV. Huic mensæ, cuius forte in popina aut alio loco profano usus fuit, eritque postea ad res qualibet, patina inposita est plena panis vulgari, frustulatum in eum modum conciso, quo ad comedendum ova aptari solet; vel etiam manuli involutus est is panis: ab altero latere lagenæ ad sunt una cum vitris. In cuius rei locum omnia semper antiquitas usa est, ut nos hodieque facimus, Calicibus, ut videre est apud Tertullianum, S. Augustinum, & Optatum Meletianum, qui impij sacrilegij quendam arguit, quod calices Sanguinis Iesu Christi confregisset & conflasset. Ministro assistunt Diaconi, homines fere aulici, aut ciues, si qui sunt in Ecclesia, aut opifices, dum sint membra Consistorij. Atque his ita, ut dixi, præparatis, Minister, sine ulla præuia manuum lotionem, quam tamen, ut ex antiquis auctoribus constat, adhibere fuerant soliti primitivæ Ecclesie Presbyteri, qui mos adhuc viget in Ecclesia Catholica, frustum panis istius pro se sumit, idque frangens his verbis. plerumque ex doctrina Calvini vitur: *Panis quem frangimus, Communio est Corporis Christi. Quo facto, ei, qui ex Consistorio primus adstat, tantundem porrigit inquitens: Recordare, quod Christus mortem pro te & passionem subiit. Alij inquitunt, Hoc est Corpus, quod*

*pro te passum est. Alij nihil dicunt penitus, contenti oculos, dum panem porrigunt, cœlum versus sustulisse, ut omnia procedant ex fide, verbis autem & vocibus nullus locus detur. Quasi dixisset Iesus Christus, Credite Corpus meum, & comedetis illud; non vero, Accipite & comedite corpus, quod tradetur pro vobis. Quo loco notate mihi pulchram novitæ huius Ecclesie politiam. In veteri Ecclesia Presbyter, signo Crucis facto, his verbis ad omnes & singulos utebatur: Corpus Domini nostri Iesu Christi custodiat animam tuam in vitam æternam, Amen. nec unquam verba mutabat; Contra Minister ad obtinendam Spiritus sui abundantiam, diuersam verborum formulam in distribuendo pane non raro usurpat: unde fit, ut fratres communicantes in locum suum reuersi, interrogent alij alios, quem admodum est a pluribus obseruatum, Tibi quidnam dixit? Rursus Catholici dicunt, Domine non sum Dignus, &c. quæ precatio ad imitationem Centurionis illius in Ecclesia primitiua usitata fuit, Origene eius in hac actioe mentionem faciente. At Calvinista ne verbum quidem loquens, accepto pane & vino suo, quodam suam abiens mandit. Ij, quibus panem Minister porrigit, manuum honoris gratia osculantur: aut si honoratior sit, qui panem accepturus est, ipse Minister panem osculatur, aut saltem ori propius admonet, eo ritu, quo in ciuilitatibus mundanis dantes aliquid alteri vit solemus. At in Ecclesia Dei qui maximus est, patrem locum cum ceteris obtinet. Ipse Papa è manibus pauperis reuerentia ab ipso non afficitur, sed in genua procumbens, Presbyterum se maiorem tuæ agnoscit: quum contra in Noua Ecclesia hominibus honorem exhibeant, nõ Deo. Diaconus vicissim Ministro potum præbet, & post eum ipse bibit. Deinde ei, qui proximus se offert, tantundem Minister porrigit: & is porro locum facit sequenti, atque ita deinceps ordinem quodam & serie alij in aliorum loca subeunt, perinde ut histriones solent Comœdiam acturi. Idem faciunt Iudæi, quum erecti & festinantes vescuntur Agno Paschali cum azymis & lactucis amaris. Profanæ & omni deuotione carentis animæ certissimum iudicium est, & Calvinistæ, extrema irreuerentia. Maledictus, inquit Ieremias, qui opus Dei negligenter facit. Ab Altera mensæ parte Diaconus vitrum communicantibus porrigit, inquitens iuxta Calvini doctrinam: *Poculum Benedictionis, quod benedicimus, est Communio**